

1. DARY 13. SOBOTY

2. DOM MODLITWY W WAŁBRZYCHU

Lekcja 13 — 31 marca

REZULTATY SZAFARSTWA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 2 Tm 3,1-9; Ez 14,14; Flp 4,4-13; Prz 3,5; 1 P 2,11-12; Mt 7,23; 25,21.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Prowadźcie wśród pogan życie nienaganne, aby ci, którzy was obmawiają jako złoczyńców, przypatrując się bliżej dobrym uczynom, wysławiali Boga w dzień nawiedzenia” (1 P 2,12).

Jako szafarze powinniśmy żyć jak świadkowie Boga, któremu służymy, co oznacza, że powinniśmy wywierać istotny i dobry wpływ na ludzi wokół nas.

Zatem nasze życie nie powinno być prowadzone w izolacji od otaczającego nas świata. Mamy przywilej ukazywać lepszy sposób życia tym ludziom, którzy nie wiedzą tego, co zostało nam objawione. Szafarstwo to zarządzanie środkami w powiązaniu z Bożym powołaniem do pobożnego życia. Bóg daje nam umiejętność życia w sposób inny od tego, jak żyje większość ludzi (zob. 2 Kor 6,17). Dlatego też kieruje do nas te słowa:

— „Chrystusa Pana poświęcajcie w sercach waszych, zawsze gotowi do obrony przed każdym, domagającym się od was wytłumaczenia się z nadziei waszej, lecz czyńcie to z łagodnością i szacunkiem” (1 P 3,15-16).

W ostatniej lekcji tego kwartału przyjrzymy się osobistym korzyściom, duchowym efektom, korzystnym rezultatom, naszemu wpływowi oraz kluczowi do zadowolenia w życiu szafarza, wiedząc, że wszystko w tym życiu sprowadza się do „tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały” (Kol 1,27).

Pobożność jest szerokim tematem. Pobożni ludzie wiedą święte życie (zob. Tt 1,1), stając się podobnymi do Chrystusa w swoim nastawieniu do pobożności oraz w postępowaniu, które się Jemu podoba (zob. Ps 4,4; Tt 2,12). Pobożność jest dowodem prawdziwej religijności i wiąże się z obietnicą życia wiecznego. Żadna filozofia, sława, władza i bogactwo czy wysokie urodzenie nie dają takiej obietnicy.

Przeczytaj 2 Tm 3,1-9. Przed czym ostrzega Paweł w tych wersetach i jak bezpośrednio wiąże się to z życiem wiernego szafarza?

Księga Hioba zawiera zwięzły opis charakteru i postępowania patriarchy Hioba. Ilustruje to, jak przejawia się pobożne życie, nawet w obliczu cierpienia. Wskazuje także, jak bardzo szatan nienawidzi takiego życia. Sam Bóg przyznał, że nie było wówczas na ziemi drugiego takiego człowieka jak Hiob pod względem jakości wiary i stylu życia (zob. Hi 2,3).

„Żył w ziemi Us człowiek imieniem Hiob. Był to mąż sprawiedliwy, prawy, bogobojny i unikający zła” (Hi 1,1 BT). Zatem widzimy człowieka, którego wiara była nie tylko słowną deklaracją czy praktykowaniem religijnych obrzędów, ale autentyczną częścią jego życia (zob. Hi 1,5). Bojaźń okazywana przez niego Bogu przejawiała się w całym jego stylu życia nacechowanym pobożnością, nawet wśród tragicznych przeżyć. Bycie pobożnym nie oznacza, że jesteście doskonali, ale że odzwierciedlamy doskonałość w naszej własnej sferze.

Przeczytaj Ez 14,14. Jak ten werset świadczy o charakterze wymienionych w nim osób? Jaka ich wspólna cecha powinna się przejawiać w nas wszystkich?

Szafarstwo jest w rzeczy samej wyrazem pobożnego życia. Wierni szafarze mają nie tylko formę pobożności, ale i są pobożni, a ich pobożność przejawia się w tym, jak żyją i jak prowadzą sprawy, które powierzył im Bóg. Ich wiara wyraża się nie tylko w tym, co czynią, ale także czego nie czynią.

„A nie mówię tego z powodu niedostatku, bo nauczyłem się przestawać na tym, co mam” (Flp 4,11). Skoro mamy być zadowoleni z tego, co mamy, skąd ostatecznie mamy czerpać to zadowolenie i na czym ono polega?

.....

.....

Pisząc do Tymoteusza, Paweł wspomniał o dziwnych ludziach, „którzy sądzą, że z pobożności można ciągnąć zyski” (1 Tm 6,5). Jak lepiej można by opisać niektórych współczesnych telewizyjnych cwaniaków? Ludzie ci zbijają fortunę na wmawianiu swoim zwolennikom, że jeśli będą wierni (przy czym wierność ta nieodmiennie polega na finansowym wspieraniu ich działalności), to i oni będą bogaci. Utożsamianie wierności z bogactwem jest jednym z przejawów materializmu, tyle że w chrześcijańskim przebraniu.

Faktem jest, że pobożność nie wiąże się bezpośrednio z bogactwem. Gdyby tak było, to niektórych naprawdę niemiłych ludzi należałoby uznać za pobożnych, jako że są to ludzie niezwykle majątni. Przeciwnie, Paweł twierdził, że „pobożność jest wielkim zyskiem, jeżeli jest połączona z poprzesławianiem na małym” (1 Tm 6,6). Pobożność i zadowolenie w każdych okolicznościach to największe bogactwo, gdyż łaska Boża jest nieskończenie cenniejsza niż pieniądze całego świata. Tak więc powinniśmy być zadowoleni, mając „wyżywienie i odzież” (1 Tm 6,8). Ostatecznie, bez względu na to, ile posiadalibyśmy, zawsze chcielibyśmy mieć więcej, jeśli nie umielibyśmy sobie zakreślić granicy.

„Zadowolenie w każdych warunkach jest wielką sztuką i duchową tajemnicą. Trzeba się go nauczyć i to jako tajemnicy. (...). Chrześcijańskie zadowolenie jest miłym, wewnętrznym, cichym i łaskawym stanem ducha, który w każdych okolicznościach chętnie i z przyjemnością poddaje się mądrej ojcowskiej opiece Boga. (...). To flakonik cennego olejku — bardzo pocieszającego i użytecznego na zgnębane serca w trudnych czasach i warunkach”¹.

Przeczytaj Rz 8,28; Hbr 13,5; Flp 4,4-13. Jak te fragmenty *Nowego Testamentu* pomagają nam być zadowolonymi z życia?

.....

.....

.....

¹ Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, s. 1.3.

Przeczytaj Prz 3,5. Jakie ważne przesłanie dla nas jest tutaj zawarte, zwłaszcza w kwestii niepolegania na własnym rozumie? (Zob. także Iz 55,9; 1 Kor 4,5; 13,12).

„Zaufaj Panu z całego swojego serca i nie polegaj na własnym rozumie!” (Prz 3,5) to motto i cel Bożych szafarzy.

Oczywiście często łatwiej to powiedzieć niż zrobić. Jakże często intelektem wierzymy w Boga oraz Jego miłość i troskę o nas, a jednak martwimy się tym, co nas spotyka! Czasami przyszłość wydaje się nam przerażająca, przynajmniej w naszych wyobrażeniach.

Jak zatem jako szafarze uczymy się ufać Bogu? Przez zmierzanie naprzód w wierze i przez posłuszeństwo wobec Pana we wszystkim, co czynimy. Zaufanie jest działaniem umysłu, który nie wyczerpuje się w wyniku działania. Przeciwnie, im bardziej wierzymy Panu, tym większa będzie nasza ufność. Ta ufność jest podstawą i siłą napędową szafarza i staje się widoczna w tym, co czynimy.

Zaufaj Panu z całego swojego serca. W tym znaczeniu słowo *serce* jest zawsze używane symbolicznie w *Piśmie Świętym*. Oznacza ono, że nasze decyzje wypływają z wewnętrznego poczucia moralności, które czyni nas tym, kim jesteśmy (zob. Mt 22,37). Obejmuje to nasz charakter, pobudki i intencje — sedno naszej istoty.

Łatwiej jest ufać Bogu w tych sprawach, na które nie mamy wpływu. W takim przypadku nie mamy innego wyjścia, jak tylko zaufać Bogu. Ale prawdziwa ufność — z całego serca — pojawia się wtedy, gdy mamy do czynienia z czymś, co w jakimś stopniu od nas zależy, a nasza ufność wobec Boga skłania nas do wybrania określonego sposobu postępowania.

Apostołowie są przykładem zaufania Bogu z całego serca. „Z natury byli tak samo słabi i bezradni jak wszyscy ci, którzy teraz angażują się w dzieło, ale całą swoją ufność położyli w Panu. Ich majątkiem była kultura umysłu i duszy, a może ją posiadać każdy, kto uczyni Boga pierwszym i ostatnim — najlepszym we wszystkich sprawach”¹.

To prawda, że łatwiej jest ufać Bogu w tych sprawach, na które nie mamy wpływu. Ale co z tymi sprawami, które pozostają w twojej gestii? W jakich twoich wyborach zaufanie do Boga jest decydującym czynnikiem?

¹ Ellen G. White, *Studzy ewangelii*, Warszawa 2004, s. 19.

„Byliście bowiem niegdyś ciemnością, a teraz jesteście światłością w Panu” (Ef 5,8). Tak Paweł opisał przemianę serca jako widoczną dla wszystkich. Gdy „chodzimy w światłości” (1 J 1,7; zob. Iz 30,21), nasze codzienne świadectwo praktycznego szafarstwa będzie światłem wywierającym wpływ w świecie.

Jezus powiedział:

— „Ja jestem światłością świata” (J 8,12).

My odzwierciedlamy Bożą światłość przez stabilny charakter w naszym codziennym postępowaniu obserwowanym przez ludzi.

W jaki sposób nasze szafarstwo jest widoczne i przynosi chwałę Bogu? Jaki wpływ wywierają nasze czyny na innych ludzi? (Zob. Mt 5,16; Tt 2,7; 1 P 2,11-12).

Szafarstwo to zarządzanie Bożą własnością, ale nie tylko. Nasze szafarstwo jest wystawione na widok członków naszej rodziny, sąsiadów, tego świata oraz całego wszechświata (zob. 1 Kor 4,9). Szafarstwo realizowane w naszych zajęciach obrazuje także efekt zastosowania w naszym życiu zasad Królestwa Bożego. W ten sposób możemy wpływać na innych. Objawiamy Chrystusa przez uprzejmość i moralność, które zyskują aprobatę Stwórcy.

Nasza etyka pracy także musi być zgodna z wartościami naszego szafarstwa. Wykonywany przez nas zawód jest jedną ze scen, na których uwidacznia się szafarstwo sprawiedliwego człowieka. „Wyniesie jak światło sprawiedliwość twoją, a prawo twoje jak słońce w południe” (Ps 37,6). Wpływ szafarza w miejscu pracy nie jest „w ukryciu ani pod korcem” (Łk 11,33), ale jest widoczny jak „miasto położone na górze” (Mt 5,14). Gdy świadomie żyjesz w ten sposób w domu i firmie, będziesz wpływał na umysły i serca otaczających cię ludzi.

„Wszystko w przyrodzie ma wyznaczone zadania i nie szemra z powodu swojego powołania. W sprawach duchowych każdy człowiek ma swoją szczególną sferę powołania. Zysk, jakiego wymaga Bóg, będzie proporcjonalny do powierzonego kapitału i stosowny do miary daru Chrystusowego. (...) Teraz jest twój czas i przywilej, by (...) wykazać stabilność charakteru, która nada ci prawdziwą moralną wartość. Chrystus ma prawo do twojej służby. Pełnij ją dla Niego z serca”¹.

Jakiego rodzaju wpływ wywiera twoja etyka pracy zarówno na tych, z którymi pracujesz, jak i na twoich domowników? Jakiego rodzaju przesłanie wysyłasz im w kwestii twojej wiary?

¹ Ellen G. White, *This Day with God*, Waszyngton 1979, s. 243.

Słowa, które chcemy (i których nie chcemy) usłyszeć

CZWARTEK — 29 marca

Jesteśmy obcymi i pielgrzymami na ziemi, a naszym ostatecznym celem jest doskonale, piękne i spokojne niebo (zob. Hbr 11,13-14). Póki się tam nie znajdziemy, musimy wieść nasze życie tutaj. Chrześcijański światopogląd, zwłaszcza postrzegany z punktu widzenia wielkiego boju, nie dopuszcza neutralności. Albo żyjemy dla Boga, albo dla nieprzyjaciela.

— „Kto nie jest ze mną, jest przeciwko mnie, a kto ze mną nie zbiera, rozprasza” (Mt 12,30).

Gdy Jezus przyjdzie powtórnie, okaże się jednoznacznie, po czyjej stronie byliśmy.

W pewnym czasie po powtórny przyjsciu Chrystusa ci, którzy twierdzili, że są Jego wyznawcami, usłyszą jedno z dwóch oświadczeń. Jak brzmią te oświadczenia i co znaczy każde z nich?

Mt 25,21

.....

Mt 7,23

.....

Słowa Chrystusa: *Dobrze, sługo dobry i wierny!*, to najmiłsze i najbardziej satysfakcjonujące zdanie, jakie może usłyszeć szafarz. Otrzymać Bożą pełną aprobatę dla naszych starań zarządzania Bożymi dobrami, to niezwykła radość będąca nagrodą za to, że robiliśmy wszystko najlepiej, jak potrafiliśmy, wiedząc przez cały czas, że nasze zbawienie zasadza się nie na naszych czynkach dla Chrystusa, ale na Jego dokonaniach dla nas (zob. Rz 3,21; 4,6).

Życie wiernego szafarza jest odzwierciedleniem jego wiary. Próba zbawienia z czynków jest dostrzegalna w słowach tych, którzy usiłowali się usprawnić przed Bogiem ze swojego postępowania (zob. Mt 7,21-22). Mt 7,23 wskazuje, jak daremne jest takie samousprawiedliwienie.

„Gdy wyznawcy Chrystusa oddają Bogu Jego własność, odkładają skarb, który otrzymają, gdy usłyszą słowa:

— »Dobrze, sługo dobry i wierny! (...) wejdź do radości pana swego« (Mt 25,23)”¹.

Ostatecznie szafarstwo to życie, w którym dwa największe przykazania dotyczące miłowania Boga i miłowania bliźniego są motywacją i siłą sprawczą wszelkich naszych poczynań.

Jak twoje życie i szafarstwo odzwierciedlają te dwa wielkie przykazania?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 471.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Chrystus przyszedł na ten świat, by objawić miłość Bożą. Jego naśladowcy mają kontynuować dzieło, które On rozpoczął. Ze wszystkich sił pomagajmy sobie nawzajem i wzmacniamy jedni drugich. Szukanie tego, co dobre dla innych, jest jedynym sposobem znalezienia szczęścia. Miłość do Boga i bliźnich jest zgodna z najlepszym interesem człowieka. Im mniej egoistyczne będzie nasze nastawienie do życia, tym szczęśliwsi będziemy i bliżsi powołaniu, jakie wskazał nam Bóg. (...).

Tam, gdzie Kościół jest żywy, zauważa się rozwój i wzrost. Ma tam miejsce ciągła wymiana: branie i dawanie, otrzymywanie od Pana i oddawanie Mu tego, co do Niego należy. Każdemu szczerze wierzącemu człowiekowi Bóg udziela światła i błogosławieństwa, które wierzący przekazuje innym poprzez pracę, jaką wykonuje dla Pana. Gdy daje z tego, co otrzymał, jego zdolność otrzymywania wzrasta. Powstaje miejsce na nowe zasoby łaski i prawdy. Jaśniejsze światło i wzrastająca wiedza stają się jego udziałem. Od dawania i otrzymywania zależy życie i rozwój Kościoła. Ten, kto otrzymuje, ale nie daje, wkrótce przestanie otrzymywać. Jeśli prawda nie płynie od niego do innych, utraci zdolność jej przyjmowania. Musimy udzielać innym niebiańskich dóbr, aby przyjmować wciąż świeże błogosławieństwa”¹.

PYTANIA DO DISKUSJI

1. Jak zaufanie do Boga prowadzi do zadowolenia? Czego potrzeba, by ufać Bogu całym sercem i umysłem? (Zob. 2 Kor 10,5). Dlaczego łatwo jest powiedzieć, „że Bóg współdziała we wszystkim ku dobremu z tymi, którzy Boga miłują” (Rz 8,28), ale trudno postępować zgodnie z takim przekonaniem? To znaczy, dlaczego często mówimy, że ufamy Bogu, ale w rzeczywistości ufamy Mu tylko intelektualnie, a jednocześnie boimy się o swoją przyszłość?

2. Zadaj podczas lekcji pytanie i porównaj odpowiedzi na nie:

— Jak zdefiniowałbyś szafarstwo maksymalnie w 25 słowach?

Następnie zadaj drugie pytanie:

— Jak uzasadniłbyś maksymalnie w 25 słowach, dlaczego szafarstwo jest ważną częścią chrześcijańskiego życia?

3. Przeczytaj jeszcze raz Mt 7,21-23. O czym jest mowa w tych wersetach? Dlaczego wspomniani tam ludzie wypowiadają takie słowa? Co te słowa mówią o nich? Jak możemy się upewnić, że nawet jeśli staramy się być dobrymi szafarzami, żyć w wierze i posłuszeństwie oraz pełnić dzieło Boże, nie wpadliśmy w podobną pułapkę samozwiedzenia?

4. Zwykliśmy myśleć o chrześcijańskim wpływie jedynie na indywidualnym poziomie. Jaki jest twój wpływ na poziomie zboru. Jaki wpływ wywiera wasz zbor jako całość na lokalne społeczeństwo?

¹ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 16.22.

ChSCH

Chrześcijańska
Służba Charytatywna

www.chsch.pl

**Przeznacz 1%,
aby mądrze pomagać:
KRS 0000 220 518**

Rozlicz się na www.pit.chsch.pl

**Prawdziwa
bieda nie
krzyczy**

